

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

³Εκ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπὸ I. A. Z.

Βούλγαρος ἐκ γενετῆς, μόλις τὰ δώδεκα ὑπερβάς ἔτη, διαμένω ἤδη χιλιάδας τινὰς μιλίων μακρὰν τῶν σκηνῶν τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ἅς διῆλθον ἐν τῇ πατρίδι.

Τὸ πρῶτον περιστατικὸν τῆς τρυφερᾶς ταύτης περιόδου τοῦ βίου, τοῦ ὁποίου διατηρῶ ἀμυδρὰν τὴν ἀνάμνησιν, ἦτο λίαν θλιβεροῦ καὶ φρικώδους χαρακτῆρος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ ὀδυνηροῦ τούτου συμβάντος, πρὸ τριετίας λαθόντος χώραν, ὑπῆρξε πόλις τις κειμένη οὐ μακρὰν τῆς Φιλιππουπόλεως ἐν τῇ φιλτάτῃ μοι βουλγαρικῇ πατρίδι. Ἦτο νῦν θυελλώδης περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, καὶ ἂν κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου δύναμαι νὰ ἶδω — ὡσεὶ ἦτο σήμερον — τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μικροῦ ἡμῶν καθημερινοῦ θαλάμου ὅπως ἦτο τότε. Ἐν αὐτῷ εἵμεθα συνηθρισμένοι ἐν οἰκογενειακῇ κύκλῳ ἢ μήτηρ μου, ὁ πάππος, ἡ θεία μου καὶ διάφορα παιδιὰ — ὁ ἀδελφός καὶ αἱ ἀδελφαὶ μου. — Οἱ πρεσβύτεροι ἐκάθηντο ἐπὶ τοῦ σοφᾶ, ἐκτεινομένου ὑποκάτω τῶν παραθύρων, τοὺς πόδας ἀνεσυρμένους ἔχοντες κατὰ τὴν ὀθωμανικὴν συνήθειαν τοῦ τόπου ἡμῶν. Ὁμίλουν χαμηλοφώνως μετὰ πολλῆς τῆς σοβαρότητος περὶ σπουδαίου ἀναμφιβόλως ἀντικειμένου, καὶ τοι λίαν ἀπασχολημένος ὢν τότε ὑπὸ τῶν παιδικῶν φροντίδων μου δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω ἂν τὸ θέμα τῆς ὀμιλίας ἦτό τι ἐξαιρετικώτερον τοῦ συνήθους· ἐνθυμοῦμαι ὁμως νῦν ὅτι τὸ χρῶμα τῆς μητρὸς μου ἦτο κάπως ὠχρότερον.

Ἐγὼ δὲ καθήμεν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῶν μου, ὅλων νεωτέρων μου, ἐπὶ μακροῦ καὶ χαμηλοῦ θρανίου ἀπέναντι μεγάλου κορμοῦ πίτυος, φλέγοντος καὶ τρίζοντος ἐν τῇ ἐστία, καὶ ἀποπέμποντος ἀπὸ σιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀπειρίαν λαμπρῶν σπινθήρων, οἱ ὁποιοὶ ἐχάνοντο ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὸ χαῖνον στόμα τῆς καπνοδόχης.